

Rep.Nr.

2013/944

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 25 MAART 2013.

5DE KAMER

Arbeidscontract
Op tegenspraak
Definitief

In de zaak:

P A

Appellante, verschijnend in persoon en bijgestaan door Mr. E. HAGENAAR loco Mr. B.-H. VINCENT, advocaat te Brussel.

Tegen:

P C

Geïntimeerde, verschijnend in persoon en bijgestaan door Mr. T. DEBEN, advocaat te Brussel.

★

★

★

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit :

Gelet op de stukken van de rechtspleging, meer bepaald:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het vonnis gewezen op tegenspraak door de Arbeidsrechtbank van Brussel op 7 juni 2011;
- het verzoekschrift in hoger beroep ontvangen ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 11 mei 2012;
- de conclusies en syntheseconclusies van de partijen;

Gelet op de door partijen neergelegde stukken.

Gehoord de partijen in hun middelen en verdediging ter openbare terechtzitting van 25 februari 2013 waarna de debatten gesloten werden, waarna de zaak in beraad werd genomen.

★

★

★

I. FEITEN

Volgens de gegevens op de sociale documenten trad mevrouw P op 25 september 2008 in dienst van mevrouw P als dienstster, met een arbeidsovereenkomst voor deeltijdse arbeid (22 uur per week op een voltijdse arbeidsduur van 38 uur).

Met brief van 12 februari 2010 beëindigde mevrouw P de arbeidsovereenkomst met betaling van een opzeggingsvergoeding gelijk aan 35 dagen loon.

Op het werkloosheidsbewijs C4 werd als juiste oorzaak van de werkloosheid vermeld: *'voldoet niet meer voor de gevraagde arbeid'*.

Met aangetekende brief van 8 maart 2010, waarin wordt verwezen naar een brief van 22 februari 2010 die door geen beide partijen wordt bijgebracht, vroeg de vakorganisatie van mevrouw F om bewijs van het ontslagmotief.

Met aangetekende brief van 12 maart 2010 gaf mevrouw P diverse problemen op die zij met mevrouw P zou hebben gehad.

II. RECHTSPLEGING

a.-

Met inleidende dagvaarding van 28 april 2010 vorderde mevrouw P voor de Arbeidsrechtbank te Brussel betaling door mevrouw P van een vergoeding wegens willekeurig ontslag van 6.124,56 EUR, te vermeerderen met de intrest vanaf 12 februari 2010, en met de kosten van het geding, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding.

Zij vorderde tevens de voorlopige uitvoerbaarheid van het te wijzen vonnis zonder enige reserve.

b.-

Met conclusie, neergelegd ter griffie van de arbeidsrechtbank op 20 augustus 2010, vorderde mevrouw F dat de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk doch ongegrond zou verklaren, en mevrouw P te veroordelen tot de kosten van het geding, begroot op het maximumbedrag.

c.-

Met vonnis van 7 juni 2011 verklaarde de arbeidsrechtbank de vordering ontvankelijk doch ongegrond. Zij verwees mevrouw P in de kosten van het geding, met begroting van de rechtsplegingsvergoeding op het basisbedrag.

d.-

Het vonnis werd volgens de verklaringen van partijen op verzoek van mevrouw F betekend op 13 april 2012. Een akte van betekening wordt evenwel niet bijgebracht.

e.-

Met verzoekschrift, neergelegd ter griffie van het Arbeidshof te Brussel op 11 mei 2012 tekende mevrouw P hoger beroep aan tegen het vonnis dat op 7 juni 2011 werd gewezen door de Arbeidsrechtbank te Brussel.

Zij vorderde dat het arbeidshof dit vonnis zou hervormen en haar oorspronkelijke vordering gegrond zou verklaren met verwijzing van mevrouw F in de kosten van beide aanleggen.

f.-

Met conclusie, neergelegd ter griffie van het arbeidshof op 1 augustus 2012, vorderde mevrouw P dat het arbeidshof het beroep van mevrouw F ontvankelijk doch ongegrond zou verklaren, en mevrouw P zou veroordelen tot de kosten van beide

aanleggen, de rechtsplegingsvergoeding te begroten op het maximumbedrag.

III. ONTVANKELIJKHEID VAN HET HOGER BEROEP

Het hoger beroep werd tijdig en met een naar de vorm regelmatige akte ingesteld, zodat het ontvankelijk is.

IV. BEOORDELING

1. Vergoeding wegens willekeurig ontslag

a.-

Aan de orde is de vraag of mevrouw P al dan niet recht heeft op een vergoeding wegens willekeurig ontslag.

b.-

Met toepassing van artikel 63 eerste lid van de Arbeidsovereenkomstenwet wordt onder willekeurig ontslag verstaan, het ontslag van een werkmán die aangeworven is voor onbepaalde tijd, om redenen die geen verband houden met de geschiktheid of het gedrag van de werkmán of die niet berusten op de noodwendigheden inzake de werking van de onderneming, instelling of dienst.

Het ontslag waarvan aanvaard moet worden dat het verband houdt met het gedrag van de werkmán is niet willekeurig.

(vgl. Cass. 7 mei 2001, J.T.T. 2001, 407, noot C. Wantiez)

Dit geldt eveneens wanneer de rechter oordeelt dat dit gedrag geen zware fout is en evenmin bekritiseerbaar. (vgl. Cass. 22 januari 1996, J.T.T. 1996, 236; Cass. 18 februari 2008, J.T.T. 2008, 117, noot P. Joassart)

Het ontslag is niet willekeurig wanneer de werkgever redelijke kritiek heeft op de professionele bekwaamheid of het gedrag van de werknemer. Ook een lichte fout kan het ontslag rechtvaardigen op voorwaarde dat de beslissing van de werkgever niet het gevolg is van een gril en redelijk lijkt in het belang van de onderneming.

(vgl. Arbh. Brussel 24 juni 1996, J.T.T. 1997, 122)

Artikel 63 tweede lid van de Arbeidsovereenkomstenwet bepaalt dat het bij betwisting aan de werkgever behoort het bewijs te leveren van de voor het ontslag ingeroepen reden.

De werkgever zal bijgevolg niet enkel het bewijs moeten leveren van het gedrag van de werkman, doch ook van het oorzakelijk verband tussen het gedrag van de werkman en zijn ontslag.

(vgl. C. Wantiez, Licenciement abusif - article 63 de la LCT - Licenciement lié à la conduite ou à l'aptitude de l'ouvrier - Règle de proportionnalité - Non requise - Caractère supplétif de l'article 63, Noot onder Cass. 7 mei 2001, J.T.T. 2001, 408, nr. 8)

Op de eerste plaats dient de werkgever bijgevolg aan te tonen dat het gedrag van de werkman dat door de werkgever ingeroepen wordt als ontslagmotief, wel degelijk bestaat.

Een ontslag zal willekeurig zijn wanneer de aangevoerde fouten niet bewezen zijn.

(vgl. Cass. 18 juni 2001, Arr. Cass. 2001, 1197)

Op de tweede plaats moet de werkgever aantonen dat er een oorzakelijk verband bestaat tussen het bewezen gedrag en het ontslag van de werkman.

Wanneer de werknemer inroept dat zijn ontslag willekeurig is, moet de werkgever bijgevolg de door hem ingeroepen bewijzen en bovendien aantonen dat de door hem ingeroepen redenen aan de grondslag liggen van het ontslag of daar redelijkerwijze aan ten grondslag kunnen liggen.

(vgl. Arbh. Brussel, 8 januari 2007, onuitg., AR 48593; Arbh. Brussel 8 juni 2009, onuitg., AR 51.048)

De beoordeling door de arbeidsgerechten is een marginale toetsing; dit houdt in dat een marginale redelijkheidstoetsing wordt uitgeoefend op de voorgebrachte argumenten.

(vgl. Arbh. Antwerpen 25 oktober 1993, J.T.T. 1994, 325; Arbh. Antwerpen (afd. Hasselt) 18 maart 1998, Limb. Rechtsl. 1998, 176)

Het feit dat deze controle marginaal is betekent dat het niet aan de rechter staat om beslissen of een bepaald gedrag al dan niet voldoende is, maar wel om na te gaan of het gaat om een geldig ontslagmotief, met andere woorden, of een redelijk werkgever op grond van dergelijk motief al dan niet tot ontslag zou overgaan.

(vgl. Arbh. Brussel 14 april 2008, onuitg., AR 47.205)

Vermits uit de wetsgeschiedenis van artikel 63 van de Arbeidsovereenkomst volgt dat de regeling van de

willekeurige afdanking het verbod van kennelijk onredelijk ontslag inhoudt, zal het ontslag om een motief in verband met de geschiktheid of het gedrag van de werkman willekeurig zijn wanneer dit motief kennelijk onredelijk is.

(vgl. Cass. 22 november 2010, S.09.0092.N)

c.-

In voorliggende betwisting levert mevrouw F naar het oordeel van het arbeidshof op afdoende wijze het bewijs dat mevrouw P zich wel eens onbehoorlijk gedroeg tegenover klanten.

De discussie tussen partijen heeft betrekking op de vraag of en in welke mate rekening kan worden gehouden met verklaringen die op vraag van een partij werden opgesteld.

Het is alleszins juist dat met dergelijke verklaringen voorzichtig moet worden omgesprongen, doch het is het hof dat uiteindelijk oordeelt of aan deze verklaringen enige bewijskracht kan worden toegekend.

In voorliggende betwisting is dit het geval: de verklaringen zijn niet voorgeschreven of gedicteerd door de werkgever, doch opgesteld in de eigen bewoordingen van degene die ze heeft geschreven, zij zijn niet tegenstrijdig met elkaar en uit niets blijkt dat de auteur ervan er belang bij heeft een verklaring in de één of de andere zin af te leggen.

Anders is het met de 'petities' die door zowel mevrouw P als mevrouw P worden voorgebracht: als bewijs heeft geen van deze petities enige waarde, vermits het gaat om het louter aanbrenge van een handtekening op een voorgeschreven verklaring.

De individuele verklaringen die door mevrouw P worden voorgebracht maken duidelijk dat drie klanten van het door haar uitgebate etablissement door mevrouw P onbehoorlijk werden behandeld.

Mevrouw D verklaart als regelmatigé klant dat wanneer mevrouw F de dienst deed, 'dit niet altijd aangenaam was: op sommige momenten was mevrouw P weinig hartelijk en agressief', in het bijzonder wanneer zij moe of aangeschoten was. Van belang is eveneens dat mevrouw D verklaart dat zij naar aanleiding daarvan overwoog niet langer naar het etablissement te komen.

Mevrouw T maakt in haar verklaring melding van een incident waarbij zij ten overstaan van de klanten beledigd werd door mevrouw P

Tenslotte is er de verklaring van mevrouw F, die van belang is omdat zij melding maakt van een incident op een zondagavond in februari 2010 (het ontslag werd gegeven op 12 februari 2010), waarbij mevrouw P zich onbeschoft had gedragen tegenover mevrouw P. In deze verklaring wordt verder bevestigd dat mevrouw P agressief was tegen klanten en hen tegen haar zin bediende, en dat mevrouw F zelf het slachtoffer was van verbale agressie door mevrouw F toen deze tussenkwam in een discussie tussen haar broer en mevrouw F

De individuele verklaringen die door mevrouw P worden bijgebracht spreken voorgaande verklaringen niet tegen; dit zou enkel het geval zijn wanneer uit deze verklaringen blijkt dat mevrouw D, mevrouw Tanset en mevrouw F in hun verklaringen niet de waarheid vertellen, wat vereist dat de door mevrouw P bijgebrachte verklaringen het bewijs zouden leveren van het feit dat voornoemde dames niet onbehoorlijk werden behandeld door mevrouw F

Aldus moet worden aanvaard dat het door mevrouw P aangevoerde ontslagmotief en het oorzakelijk verband tussen het bewezen gedrag van mevrouw F en de beëindiging van de arbeidsovereenkomst aangetoond zijn, zodat de eerste rechter haar vordering tot betaling van een vergoeding wegens willekeurig ontslag terecht ongegrond verklaarde.

Dit geldt des te meer wanneer wordt vastgesteld dat het door de werkgever ingeroepen motief niet kennelijk onredelijk is.

Het hoger beroep met betrekking tot dit onderdeel van de oorspronkelijke vordering van mevrouw F dient dan ook als ongegrond te worden afgewezen.

2. Rechtsplegingsvergoeding

Artikel 1022 derde lid Ger.W. bepaalt dat de rechter op verzoek van één van de partijen en op een met bijzondere redenen omklede beslissing het bedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan verminderen of verhogen, rekening houdend met de financiële draagkracht van de verliezende partij, de complexiteit van de zaak, de contractueel bepaalde vergoedingen

voor de in het gelijk gestelde partij of het kennelijk onredelijk karakter van de situatie.

Het arbeidshof is van oordeel dat geen van deze hypothesen in voorliggende betwisting voorhanden is, zodat het basisbedrag van de rechtsplegingsvergoeding kan worden aangehouden.

Mevrouw P houdt wel voor dat er sprake is van een 'kennelijk onredelijke aard van de situatie' doch laat na aan te tonen en te verduidelijken waarom dit dan wel het geval zou zijn.

★

★

★

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, zoals tot op heden gewijzigd, inzonderheid op artikel 24;

Rechtsprekend op tegenspraak en na erover beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond; bevestigt het bestreden vonnis in alle beschikkingen;

Verwijst mevrouw P in de kosten van het hoger beroep, in hoofde van mevrouw P vereffend op 990,00 EUR rechtsplegingsvergoeding.

★

★

★

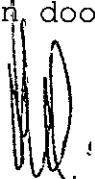
Aldus gewezen door de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel en ondertekend door :

Mr. D. RYCKX: Raadsheer,

G. JACOBS: Raadsheer in Sociale Zaken als werkgever,

J.P. VAN CONINGSLOO : Raadsheer in Sociale Zaken als werknemer-arbeider,

En bijgestaan door : D. DE RAEDT : Griffier,

G. JACOBS

J.P. VAN CONINGSLOO

D. DE RAEDT

D. RYCKX

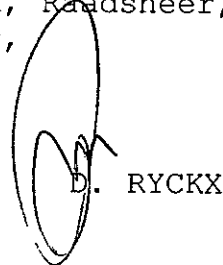
De heer J.P. VAN CONINGSLOO, Raadsheer in sociale zaken als werknemer-arbeider, die bij de debatten aanwezig was en aan de beraadslaging heeft deelgenomen, verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig art. 785 Ger. Wb. wordt het arrest ondertekend door Mr D. RYCKX, Raadsheer en Mr G. JACOBS, Raadsheer in sociale zaken als werkgever.

En uitgesproken op de openbare terechtzitting van de 5de kamer van het Arbeidshof te Brussel op 25 maart 2013 door de heer D. RYCKX, Raadsheer, en bijgestaan door D. DE RAEDT, Griffier,

D. DE RAEDT

D. RYCKX

